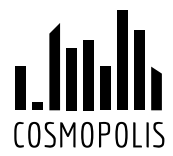

A woman with dark hair, wearing a pearl necklace and a long, flowing yellow dress with a wide belt, stands in profile in a grand, ornate hall. The hall features a checkered floor, high ceilings with intricate gold detailing, and large windows with yellow curtains. The text is overlaid on the image.

MARKÝZ HLEDÁ ŽENU

Ella Quinnová

**MARKÝZ
HLEDÁ
ŽENU**

Ella Quinnová

Přeložila Blanka Heřmánková

When a Marquis Chooses a Bride (The Worthingtons 2)

Copyright © 2016 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Blanka Heřmánková, 2022

Cover photos © kathysg / Depositphotos.com, Alex Dvihally,

KathySG / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3650-6

KAPITOLA PRVNÍ

Okny velké vzdušné učebny v usedlosti Sternových pronikalo odpolední slunce. Prostor byl zaplněn knihovnami, čtyřmi lavicemi, dvěma hodně opotřebovanými pohovkami a různými hračkami.

Slečna Dorothea Sternová seděla na větší z pohovek a snažila se ouškem jehly provléknout několik vláken růžového vyšivacího hedvábí. Vyšivala střívků pro svou matku a zbývalo jí dokončit ještě jeden růžový květ.

Ale ať dělala, co dělala, stále nedokázala přestat myslet na to, že po odjezdu její nejlepší přítelkyně, lady Charlotte Carpenterové, je okolní svět nudně šedý. Celé roky plánovaly, že vstoupí do společnosti bok po boku, už od svých prvních krůčků podnikaly vše společně.

Ne že by Dotty neměla co dělat. Od matčiny nehody převzala její povinnosti. Opravdu ráda navštěvovala nájemce, mluvila s dětmi a jejich matkami a hledala způsoby, jak jim pomoci.

„Dotty,“ zakňourala její šestiletá sestra Martha, „Šmudla nechce zůstat v klidu.“

Šmudla, třínohý pes, kterého Dotty zachránila z pasti nastražené v lese, odolával Martiným snahám uvázat mu stužku. „Zlatíčko, kluci nemají rádi ozdůbky. Uvaž ji raději panence.“

Patnáctiletá Henrietta vzhledla od rozečtené knížky. „Z panenky ji sundala.“

„Henny,“ zeptala se Dotty, „neměla bys cvičit na harfu?“

Sestra na ni vyplázla jazyk. „Ne, měla bych číst Ovidia v řečtině.“ Jejich otec, sir Henry, byl klasicky vzdělaný učenec a až do smr-

ti svého staršího bratra před několika lety býval rektorem. K Hennyině hrůze se rozhodl, že všechny své děti naučí latinu a řečtinu.

Dotty zvedla knihu, do níž sestra zírala. Mramorovaná obálka byla poznávacím znamením románů nakladatelství Minerva Press. „To *není* Ovidius.“

Henny se nadechla a vykulila oči. „Neočekává se od dam, že budou módně hloupé?“

„Ne, mají jen vypadat hloupě,“ odpověděla Dotty s trpkostí. „Což je úplně směšné. Odmítám si vzít gentlemana, který si myslí, že by ženy neměly mít mozek.“

„V tom případě se z tebe může stát stará panna,“ opáčila Henny.

„Lordu Worthingtonovi se líbí, že je Grace chytrá.“ Dotty skryla samolibý úsměv. „Jsem si jistá, že musí existovat i jiní gentlemani, kteří mají podobné názory.“

Charlottina starší sestra Grace byla nyní hraběnkou z Worthingtonu. Na Charlottinu první sezonu s sebou do Londýna vzala všech pět mladších dětí. Krátce po příjezdu do města se seznámila s Mattheusem, hrabětem z Worthingtonu, a zamilovala se do něj. O tři týdny později se vzali.

Před nedávnem se Grace a její nový manžel vrátili na několik dní do Stanwood Hall, aby si lord Worthington, který teď byl poručníkem nejen svých vlastních sester, ale i jejích sourozenců, mohl prohlédnout majetek.

Než stačila Henny něco namítnout, otevřely se dveře. „Slečno...“ Dottyina komorná Polly se rozhlédla po místnosti a její pohled spočinul na Dotty. „Milostpaní mě požádala, abych pro vás zašla.“

Dotty utáhla nit, zapíchla jehlu a odložila střevíček. „Je jí dobře?“

„Ach ano, slečno.“ Polly přešlapovala z nohy na nohu. „Dostala dopis z Londýna a hned pro vás poslala.“

Dotty spěchala ke dveřím. „Doufám, že je všechno v pořádku.“

Na tom, že matka dostala dopis z Londýna, nebylo nic úžasného. Prakticky všichni, koho znali, byli na sezonu ve městě. Ony dvě

tam měly být také, bohužel den před jejich plánovaným odjezdem matka uklouzla a zlomila si nohu.

„Určitě ano, slečno,“ řekla služebná spěchající za ní. „Milostpaní se usmívala.“

„No... předpokládám, že čím dřív se k ní dostanu, tím dřív zjistím, co chce.“ O chvíli později zaklepala na dveře matčina salonu a vstoupila. „Mami, co se děje?“

Matka mávala listem papíru v ruce a široce se usmívala. „Nečekaná a úžasná zpráva. Nakonec budeš mít svou sezonu!“

Dotty spadla brada. Po chvíli se vzpamatovala a zamířila k židli vedle matky. „Já tomu nerozumím. Myslela jsem, že se mě babička Bristolová nemůže ujmout kvůli slehnutí tety Mary.“

„*Tohle*,“ maminka znovu zatřepala dopisem ve vzduchu, „je od Grace.“

Dotty se rozbušilo srdce a sepjala ruce. „Co... co píše?“

„Poté co drahá Charlotte dostala tvůj dopis, v němž jsi jí sdělila, že nemůžeš přijet do Londýna na svou první sezonu, přemluvila Grace, aby tě pozvala. Píše, že...,“ maminka si upravila brýle, „kdyby ses k nim připojila, nebyla bys vůbec na obtíž. Bude doprovázet do společnosti Charlotte a lady Louisu Viversovou, Worthingtonovu sestru, jak víš. A prý se jedna dívka navíc v desetičlenné domácnosti ani nepozná. Podotýká, že tvůj zdravý rozum bude všem ku prospěchu.“ Maminka vzhledla. „V tom s ní musím souhlasit. Jsi opravdu velmi rozumná, ale jsem si jistá, že Grace to napsala hlavně kvůli tatínkovi. Víš přece, jak nerad je někomu zavázán.“ Maminka se vrátila k dopisu. „A byla by velká škoda, kdybys nebyla uvedena do společnosti spolu s Charlotte, jak jste si vždy plánovaly.“ Maminka rozmáchlým gestem odložila papír a usmála se. „Co si o tom myslíš?“

Dotty dlouho nemohla na nic přijít. Ještě nikdy předtím neměla v hlavě tak prázdno. Bylo to až příliš dobré, než aby to byla pravda. Zavrtěla hlavou a konečně se jí podařilo najít odpověď. „Nikdy jsem

si nemyslela... Tedy, věděla jsem, že Charlotte o to Grace požádá, ale nikdy by mě ani nenapadlo, že lord Worthington bude souhlasit. Přestože v jejím posledním dopise stálo, že se jí po mně strašně stýská. Lady Louisa, Worthingtonova sestra, mi dokonce napsala, že toho o mně slyšela tolik, až má pocit, jako by mě už znala, a přála by si, abych byla v Londýně s nimi.“

Najednou Dotty došlo, že do Londýna opravdu pojede. „Já vážně budu mít svou sezonu!“ Vyskočila, vrhla se na matku a objala ji. „Kéž bys tam mohla být se mnou.“

Maminka pohlédla Dotty po zádech. „Ano, drahoušku. Taky bych si přála jet, ale Grace se o tebe dobře postará.“

„Kdy řekneme o Gracině nabídce tatínkovi?“ Co kdyby jí nakonec nedovolil odjet? To by bylo hrozné. „Nejsem si jistá, jestli bude mít takovou radost jako my.“

Matka krátce vzhledla ke stropu a zhluboka si povzddechla. „Kdyby bylo po jeho, nedostala by ses ven, dokud by ti nebylo aspoň dvacet. Někam odešel. Nechala jsem mu vzkaz, aby si na mě udělal čas, jakmile se vrátí.“ Opřela se do polštářů. „Nemáme času nazbyt. Je toho tolik, co musíme zařídit. Polly,“ obrátila se maminka k Dottyině služebné, která postávala ve dveřích, „nech snést z půdy čtyři kufry a začni dávat dohromady oblečení slečny Dotty.“

„Ano, mylady.“

Jakmile se za ní zavřely dveře, maminka se trochu předklonila a ztišila hlas. „Tatínkovi se asi nebude líbit, že pojedeš do Londýna beze mě, ale neboj se, já ho přemluvím.“

Dotty se posadila na židli a složila ruce do klína. Trochu se jí třáslý vzrušením. Opravdu ji čeká její první sezona po boku té nejlepší kamarádky na světě! „Měla bych napsat Charlotte a Grace, abych jim poděkovala.“

„Ano, ale nejdřív to všechno musíme dořešit.“ Maminka otevřela zápisník a jazykem navlhčila špičku tužky. „Musíme vymyslet, kdo tě bude doprovázet. Tatínek nedovolí, abys cestovala jen s Polly, kte-

rá se o tebe bude starat. Mám dojem, že paní Parksová říkala, že její sestra pojedje do Londýna navštívit přátele. Zeptám se jí, jestli by se o tebe nemohla postarat. Koneckonců jí to ušetří starosti s objednáváním a placením vlastního kočáru.“

Dotty přikývla. „Ano, mami. Myslím, že slečna Brownlyová odjíždí za pár dní. Měla v plánu jet poštovním vozem.“

„Tak to uvítá možnost jet soukromým kočárem a udělat si přestávku v nějakém dobrém hostinci. Běž a pomoz Polly. Pošlu pro tebe, až si promluví s tatínkem.“

Dotty políbila matku a stylem velice nevhodným pro dámu se rozběhla po schodech do svého pokoje. Čtyři kufrы už byly otevřené a její šatní skříň zela prázdnotou. Začala skládat oblečení, které našla na posteli. „Polly, doufám, že maminka zvítězí.“

Služebná se na chvíli zadumaně odmlčela. „Myslím, že sir Henry nemá proti milostpaní nejmenší naději.“ Rozhodně přikývla. „Bude po jejím.“

Dotty se usmála. Její matka obvykle dosáhla svého. „Přesto... Budu se cítit mnohem lépe, až budu s jistotou vědět, že pojedu.“

O dvě hodiny později sir Henry Stern vešel do salonu své ženy a mračil se přitom na dopis, který držel v ruce. „Tohle je od lorda Worthingtona. Předpokládám, že máš podobný od Grace.“

Lady Sternová se usmála. Svého manžela vroucně milovala, byly však chvíle, kdy jeho tvrdohlavost zacházela příliš daleko. Neměla v úmyslu mu dovolit, aby Dotty zkazil sezonu. „Ano, mám. Myslím, že jsem ještě nikdy neměla za Dorotheu takovou radost. Ona a Charlotte snily celé roky o tom, že budou bok po boku uvedeny do společnosti... A všechny ty nové šaty, které jsme jí koupili... No, nerada bych, aby přišly nazmar.“

Její manžel nevypadal moc přesvědčeně. „Worthington slibuje, že se o Dotty postará stejně jako o svou sestru lady Louisu a Charlot-

te.“ Zamračil se ještě víc. „Ale Cordelie, museli bychom ji svěřit do jeho péče. V Londýně. A tak dobře ho zase neznáme.“

„Henry,“ Cordelie použila svůj nejtrpělivější tón, „známe přece Grace. A Worthington byl tak přátelský, když nás během těch několika dní, co tu byli, pozvali do Stanwood Hall na večeři. Má dobrou pověst. Není na něm vůbec nic zkaženého, jak by řekl Harry.“ Její manžel stiskl rty a Cordelie rychle pokračovala: „Kromě toho by mu přece Grace nesvěřila své sourozence, kdyby to nebyl dobrý člověk.“

„Ale starat se o tři mladé dámy?“

Málem se rozesmála nad výrazem zděšení v jeho tváři.

„Zapomínáš, že Jane Carpenterová, Gracina sestřenice, je stále s nimi a ovdovělá lady Worthingtonová také. Dívky budou mít bedlivý dohled, a Grace se navíc pochvalně vyjádřila o Dottyině zdravém rozumu.“

„Tak dobře.“ Podíval se na psaní a stáhl obočí tak, že se skoro dotýkala. „Vzhledem k tomu, že sezona je v plném proudu, žádá lord Worthington okamžitou odpověď. Předpokládám, že bych mu měl odepsat.“

Cordelie se znovu usmála. „Znamená to, že Dorotheu pustíš?“

V očích jejího manžela to zajiskřilo humorem. „Znám tě, má lásko. Když řeknu ne, nikdy se nedočkám konce dohadování. Jsi stejně odhodlaná jako tvoje matka. Kdy by se podle tebe měla Dotty vydat na cestu?“

„Nevím, na co si stěžuješ, drahý. Kdybychom oba neměli pevnou vůli, nikdy by nám nebylo dovoleno se vzít.“ Cordelie se snažila nedat najevo triumf. Bylo štěstí, že Sternovi se s Carpenterovými přátelili po celé generace. „Všechno zařídím.“

„Dobrá tedy. Víím, že Dotty vyšeš na cestu co nejdřív. Chci si s ní promluvit.“

„Samozřejmě, má lásko.“ Cordelie zatáhla za zvonek a nechala zavolat dceru.

Když Dotty vstoupila do tatínkovy pracovny, váhavě zpomalila. Při pohledu na jeho zachmuřený výraz se jí sevřel žaludek. Nehodlá ji do Londýna pustit. Mohla by se ale pokusit vytěžit ze situace co nejvíc. Rozklepat se by jí nepomohlo. Zhluboka se nadechla se a připravila se v duchu na špatné zprávy. „Ano?“

„Tvůj otec si s tebou přeje mluvit.“ Ohlédlá se za hlasem a uviděla matku ležet na pohovce. Tohle musí být důležité, když se sem maminka nechala přenést.

Tatínek vyšel zpoza stolu a položil Dotty ruce na ramena. „Můžeš se připojit k Charlotte, aby sis užila sezonu. Víš ale dobře, jak se na to dívám. Jsi ještě mladá a není důvod, proč by ses musela v brzké době vdávat.“

Zatvářila se stejně vážně jako otec. „Já vím, tati.“

Odkáslal si. „Pokud o tebe nějaký mladý muž projeví zájem, ať se nejprve obrátí na lorda Worthingtona. Ten nejlépe posoudí, zda bude onen gentleman pro tebe vhodný.“

Dotty přikývla. Projela jí úleva a vzrušení. Otec však ještě neskončil. Čekala, co řekne dál.

„Při tom, kolik lidí a psů už má Worthington v domácnosti, mi musíš slíbit, že do Stanwood House nebudeš vodit žádná toulavá zvířata ani lidi. Domáci by to zřejmě neocenili.“

„Slibuju, tati.“

„Teď se musím ujistit, že je kočár připraven.“

Jakmile za sebou otec zavřel dveře, Dotty tiše zavýskla a objala matku. „Ach, mami! Moc ti děkuju. Nikdy se ti nebudu moct dost odvděčit.“

Maminka pohládila Dotty po tváři. „Ale ano, odvděčíš se mi tím, že se budeš dobře bavit. Ale pamatuj si, co říkal tvůj otec. Se všemi těmi dětmi a dvěma německými dogami Worthingtonovi vážně nepotřebují třínohé psy ani poloslepe kočky, o dětech bez domova nemluvě.“

„Ano, mami. Budu se snažit.“ Dotty se usmála.

Šmudlu přece všichni milovali. Kocour byl ten nejlepší myšilov, jakého kdy měli, a z Benjyho se stával skvělý chlapík. Lidé i zvířata potřebovali v životě jen dostat šanci. Přesto měli rodiče pravdu. Přivést zatoulané psy domů do usedlosti Sternových byla jedna věc, vzít je do cizího domu bylo úplně něco jiného. Přesto se raději rychle pomodlila, aby nepotkala nikoho, kdo bude potřebovat pomoc.

KAPITOLA DRUHÁ

Dominic, markýz z Mertonu, se usadil ve svém apartmá v hotelu *Pulteney*. Ještě stále v něm hlodala uražená pýcha, poté co byl vyhozen z městského domu svého bratrance Matta Worthingtona. A to jen kvůli tomu, že si v domě zapálil. Ne že by se Dom snad někdy pokoušel kouřit v klubu, tam se to nesmělo, ale Worthingtona společensky převyšoval a v jeho domě se s ním mělo jednat jako s váženým hostem, ne ho bez okolků poslat pryč. Přesto bylo nejspíš příhodné, že ve skutečnosti nekouřil rád, protože si byl jistý, že v hotelu to také nevidí rádi.

Měl se vydat na svou Grand Tour, místo aby se pohřbil v Londýně. Jeho matka však dostala dopis, v němž ji jeho bratránek informoval o svých plánech na svatbu, a on dospěl k rozhodnutí, že nejzodpovědnější by bylo začít si budovat vlastní školku. Koneckonců, dědictví se o sebe samo nepostará a on má povinnosti vůči své rodině a osobám, které jsou na něm závislé. Možná by se mohl vydat na cesty po svatbě.

Ne že by si Dom skutečně přál opustit Anglii. Měl rád spořádaný život a cestování by jistě narušilo rutinu, která ho uspokojovala. Do Francie se mu vůbec nechtělo. Jakákoli země, kde obyvatelé vraždí své elity, ho příliš nezajímala. Takže všechno se vlastně vrátilo ke správnému řádu věcí. Život byl mnohem lepší, když všichni dodržovali pravidla a znali své místo.

Znovu zvažoval, zda neotevřít na sezonu Merton House, ale opravdu to nemělo smysl, když v Londýně nebyla jeho matka. Bez ní coby hostitelky by nemohl plánovat jiné zábavy než večírky pro své

přátele. Pro tu krátkou dobu, kterou plánoval strávit ve městě, bude hotel vyhovující. Nemělo by mu trvat tak dlouho, než si najde ženu. Je přece markýz. I bez svého značného jmění by byl žádoucí partií.

„Kimbale,“ zavolal na svého komorníka.

„Ano, mylord.“

„Budu večeřet v klubu.“

„Ano, mylord.“

Dom načmáral vzkaz svému příteli vikomtu Fotherbymu s dotazem, zda by se k němu nechtěl připojit na večeři. Než se oblékl a nasadil si klobouk, dorazila Fotherbyho odpověď potvrzující pozvání.

O chvíli později, zrovna když se lehká přehánka změnila ve vytrvalý déšť, odevzdal Dom svůj klobouk a hůlku lokaji v klubu *White's* a našel svého přítele, jak si hoví v místnosti, kde se nacházela slavná sázková kniha klubu. William Alvanley, také Domův přítel, seděl u okna s dalším mužem a oba soustředěně sledovali déšť.

Otočil se k Fotherbymu. „Co to dělají?“

„Sázka. Pět tisíc liber na to, která dešťová kapka se dostane na spodní okraj parapetu jako první.“

Přestože si byl Dom blízký s mnoha lidmi z okruhu prince regenta, neměl pochopení pro přehnané sázky svých přátel. Alvanley by nakonec mohl zničit sebe i své panství, kdyby takto pokračoval.

„Jsi připravený povečeřet, nebo čekáš na výsledek?“

„Mám hlad.“ Fotherby odložil sklenici vína. „Myslel jsem, že letos do Londýna nepřijedeš.“

„Moje plány se změnily.“ Dom a Fotherby vstoupili do jídelny. „Rozhodl jsem se, že si najdu ženu.“

„Manželku?“ Fotherby se zakuckal. „Tušíš koho?“

„Zatím ne, ale mám už seznam požadavků. Musí být dobře vychovaná, nesmí mít záchvaty vzteku ani podivné nálady, měla by být tichá, ucházející..., aby se na ni dobře koukalo – musím s ní přece zplodit dědice –, musí vědět, co se od markýzy očekává. A nesmí

mít sklony ke skandálům. Víš přece, jak je můj strýc nesnášel. Myslím, že to je vše.“

„Jinými slovy: vzor.“

Dom příkřív. „Vskutku. S ničím jiným bych se nespokojil.“

Dotty dorazila do Stanwood House na Berkeley Square v Mayfair krátce po třetí hodině odpoledne. Z dopisů, které dostala od Charlotte, se zdálo, že Carpenterovi a Viversovi spolu dobře vycházejí. Žila s nimi i Louisina matka, ovdovělá hraběnka z Worthingtonu. Jediným opatrovníkem svých čtyř sester byl však lord Worthington.

Dveře otevřel Royston, zdejší majordomus, a přes Dotty se málem přelilo moře dětí doprovázených velkou dogou Carpenterových Daisy.

„Viděli jsme, jak přijel kočár,“ vykřiklo jedno z dětí.

Daisy se snažila omotat kolem Dottyiných nohou, zatímco Charlotte a mladá dáma s tmavě kaštanovými vlasy, kterou Dotty tipovala na Louisu, jí spěchaly na pomoc. Dotty se zasmála. „To jsem nevěděla, že se mi dostane tak nadšeného přivítání.“

Ze strany haly se ozval hluboký štěkot.

„To je Duke,“ zakřičela přes hrozný rámus Charlotte.

„To stačí.“ Velitelský tón lorda Worthingtona přiměl všechny kromě Charlotte a Louisy ustoupit ode dveří. „Pusťte ji do domu.“

Jakmile mladší děti ustoupily z cesty, jeho lordstvo, vysoký, ramenatý muž se stejně tmavými vlasy jako jeho sestra, přistoupil blíž a za ruku vedl Grace. Tvořili krásný pár. Grace se svými zlatými vlasy byla dokonalým protipólem manžela.

„Psala jsem ti, jak se těšíme, až se k nám připojíš.“ Grace se zasmála a objala Dotty.

„Ano, to jste napsala.“ Usmála se. Bylo úžasné být zase s Carpenterovými. „To bylo pěkné přivítání.“

Charlotte vzala Dotty kolem ramen. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Tohle je Louisa, Mattova sestra a nyní také moje sestra.“ Charlotte

se ušklíbla. „Technicky vzato samozřejmě ne, ale musely jsme si to nějak uspořádat.“

Dotty natáhla ruku k Louise, ale místo toho dostala pusku na tvář. „Jsem tak šťastná, že tě konečně poznávám.“ Louisa se usmála. „My tři budeme ty nejlepší kamarádky a budeme se mít báječně.“

Dotty si vzpomněla, že ještě nepozdravila jeho lordstvo.

Přijal ruku, kterou mu Dotty podala, ale když se chtěla uklonit, zadržel ji. „Tady nemá smysl trvat na oficialitách. Říkejte mi Matte. Všechny ostatní děti to dělají.“

„Děkuju, pane. Ani nevíte, jak jsem ráda, že jsem tady a že jste napsal mému otci.“

Než stačil odpovědět, Charlotte chytila Dotty za ruku. „Musíme tě doprovodit do tvého pokoje. Je hned vedle mého. Necháme tě trochu se upravit a převléknout se. Pak si dáme čaj a po něm se půjdeme projít do parku. S Louisou máme svůj vlastní salonek a teď bude i tvůj.“

Dotty následovala svou přítelkyni po schodech nahoru. „Po dvou dnech sezení v kočáře bych se ráda prošla.“

„To naprosto chápu.“ Louisa se do Dotty zavěsila. „Nechápu, jak si člověk může chtít odpočinout, když byl víc než den zavřený v kočáře.“

Charlotte a Louisa ukázaly Dotty, kde se nachází malý salonek, a pak ji doprovodily do její ložnice. Když konečně zůstala sama, mohla si opláchnout obličej a umýt si ruce.

Polly vyšla ze dveří, za nimiž musela být šatna. „Tady jste, slečno.“ Přinesla růžové mušelinové vycházkové šaty a krátký kabátek se vzorem paisley. „Převlékneme vás.“

O několik minut později Dotty vstoupila do salonku a našla Louisu a Charlotte, jak si prohlíží obrázky dámských šatů.

„Pojď mi říct, co si o tom myslíš.“ Charlotte poplácala židli vedle sebe.

Podala Dotty obrázek dámy ve smetanově bílých plesových šatech

zdobených krajkou. Charlotte měla stejnou barvu vlasů jako Grace a Dotty si pomyslela, že by to její kamarádce slušelo. „Moc hezké.“

Čaj dorazil o několik minut později. Jakmile všechny dostaly šálky a talířek sušenek, vyprávěly jí dívky o všech plesích a dalších zábavách, na které se může těšit, včetně Louisina a Charlottina plesu.

„Grace a maminka se dohodly, že ples bude i na tvou počest.“ Louisa se rozzářila a zjevně jí ani trochu nevadilo, že se o ples bude muset dělit s další mladou dámou.

Dotty dojedla mandlovou sušenku. „Bude to taková zábava. Nemůžu se dočkat, až všechno uvidím. Vy dvě máte přede mnou takový náskok.“

Všechny její sny se staly skutečností. Přestože od Louisy dostávala dopisy, v nichž jí slibovala své přátelství, Dotty tomu až do této chvíle doopravdy nevěřila. Bylo by pro všechny dost těžké, kdyby si Louisa vzala do hlavy, že Dotty nemá ráda.

Zanedlouho už vyrazily ze dveří do parku a tři lokajové je nenápadně následovali.

Kráčela mezi dvěma kamarádkami a poznamenala: „Maminka říká, že když chodí po Londýně, vždycky s sebou bere služebnou.“

„Matt říká, že lokajové jsou praktičtější,“ odpověděla Louisa. „Když se někdo z nás zraní, mohou nás odnést domů, zatímco služebná ne.“

„Navíc,“ dodala Charlotte, „když jdeme nakupovat, unesou víc balíčků.“

Došly k cestě vedoucí kolem Hyde Parku, kterému se podle Charlotte a Louisy říkalo prostě park.

Charlotte se pousmála. „Dáma by se měla tvářit světažnale, jako že vždycky všechno ví, a předstírat *ennui*, ale podle mě je to nesmysl. Proč se chovat znuděně, když si můžeme užít spoustu zábavy?“

„Mně to taky nedává moc smysl.“ Dotty si povzddechla. „A to jsem si myslela, že už jsem na vstup do společnosti připravená, ale vypadá to, že se mám ještě hodně co učit.“

„Stejně to bylo u Louisy i u mě,“ ujistila ji Charlotte. „Rychle se chytneš.“

O několik okamžiků později je přišli pozdravit dva stylově oblečení pánové, které Charlotte a Louisa zjevně znaly. Zastavily se a nechaly muže přistoupit blíž.

„Slečno Sternová,“ řekla Charlotte důstojně. „Dovolte, abych vám představila lordy Harringtona a Bentleyho. Pánové, slečna Sternová je moje přítelkyně z domova. Bude u nás bydlet po celou sezonu.“

Oba muži se uklonili nad rukou, kterou jim Dotty podala. Díky nebesům za všechny ty lekce slušného chování, které absolvovaly s Charlotte. Dotty se uklonila. „Ráda vás poznávám, pánové.“

Pánové dámy kousek doprovodili a poprosili je o tanec na zítřejším plesu. Jakmile odešli, Dotty zavrtěla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že už jsem zadaná na dva tance.“

„Jsou moc milí, že?“ Charlotte se začervenala.

Louisa na Charlotte šibalsky mrkla. „Myslím, že lord Harrington požádá o to, aby se mohl Charlotte dvořit.“

„No... jak to tak vypadá, lord Bentley je zamilovaný zase do tebe,“ opáčila.

„Přála bych si, aby nebyl.“ Louisa obrátila oči v sloup. „Je to dobrý muž, ale vzít si ho nechci.“

Za tu krátkou dobu, co Dotty Louisu znala, jí bylo jasné, že chudák lord Bentley jí nesahá ani po kotníky. Potřebovala by někoho staršího a sebevědomějšího.

Dotty vzala Charlotte za ruku a stiskla ji. „Co si myslíš o lordu Harringtonovi?“

Charlottina tvář zrudla ještě víc. „Je velmi okouzující, ale Grace říká, že tomu mám dát čas.“

Pokračovaly v chůzi po straně cesty. Najednou se zezadu ozval rozruch a křik. Dotty se otočila. Malý psík popadl střepec na botě jakéhosi muže a s vrčením couval, aby svou kořist urval. Muž se bláhově snažil psa odkopnout, takže to zvíře považovalo za hru.

Přiložila si ruku na ústa, aby se nezačala chichotat, ale když muž zvedl hůl, aby nebohého tvorečka udeřil, vyrazila vpřed. „To tedy ne, pane! Co si myslíte, že děláte?“ Sklonila se k pejškovi a zjistila, že je to ještě štěně. Otočila se k muži, zúžila oči a zamračila se. „Styďte se.“

Dotty se snažila uvolnit štrapec ze sevření štěněte, ale pokaždé když muž zatřásl nohou a snažil se zvířete zbavit, štěně stisklo čelisti pevněji, vrčelo a trhlo hlavou. „Přestaňte se hýbat. To jste tak hloupý a nevidíte, že si ten pes myslí, že si chcete hrát?“

„Sundejte ho ze mě,“ zajechl muž hlasem plným hrůzy. „Někdo za to zaplatí. Je to vaše zvíře?“

Odhodlaně ho ignorovala, napočítala do deseti, nadechla se a konečně se jí podařilo uvolnit zlatý štrapec z ostrých zoubků štěněte. „Tak, a je to.“ Zvedla psa a pohladila ho po měkké srsti. „Kde máš pána?“

Vtom k ní přiběhli dva kluci školního věku. „Tady, slečno. Moc vám děkuju. Hledali jsme Bennieho všude možně. Utekl nám.“

To už Bennie škubal za stuhy jejího klobouku. Dotty se smála, když se je snažila uvolnit. „To ne, ty lumpíku. Ty taky nejsou pro tebe.“ Zachránila stuhy a podala štěně jednomu z chlapců.

„Škodu vám zaplatíme, slečno.“

„To nevadí.“ Usmála se na oba. „Za ty peníze si radši kupte vořítko. To Benniemu zabrání v útěku.“

„Je mu teprve dvanáct týdnů,“ hlásil hrdě druhý chlapec. „Nemysleli jsme si, že by mohl běhat tak rychle.“

„Nebo utéct tak daleko,“ dodal druhý.

„Děkujeme,“ řekli oba jednohlasně.

Prostě štěňata jsou štěňata a kluci jsou kluci. „Teď běžte a snažte se držet Bennieho dál od problémů.“

„Počkejte chvíli,“ zavrčel muž se štrapci na botách.

„Dlužíte mi náhradu. Vaše zlomyslná bestie mi zničila boty.“

„To je nesmysl.“ Dotty na okamžik zavřela oči a pak na muže

upřela přísný pohled. „Byla to výhradně vaše chyba. Kdybyste se zachoval jako rozumný člověk a prostě to nebohé štěně zvedl, vaše boty by neutrpěly žádnou škodu.“

To už se Charlotte a Louisa postavily vedle Dotty. Lokajové byli těsně za nimi.

„Dotty, jsi v pořádku?“ zeptala se Charlotte.

„Jsem v pořádku.“ Pohlédla na Louisu, která jako by zírala na mu-
žova společníka, jehož si Dotty předtím nevšimla.

Kontrast mezi tímto mužem a jeho přítelem se štrapci byl pozo-
ruhodný.

Teď už věděla, co měl její otec na mysli, když mluvil pohrdavě o dandyích. Muž, na jehož boty Bennie zaútočil, k nim zjevně patřil. Špičky límečku košile měl tak vysoko, že sotva dokázal otočit hlavu. V pase byl stažený a křiklavě pruhovanou vestu zakrývalo tolik oz-
dob, že skoro nebylo vidět látku. Zatímco jeho společník byl oblečen s elegantní střízlivostí do tmavomodrého kabátu a světlých kalhot. Jeho boty, které byly tak vyleštěné, že se od nich odráželo slunce, ne-
zdobily žádné zlaté štrapce. Se svými módně učesanými zlatými vlas-
sy a hlubokýma modrýma očima byl vskutku velmi pohledný. Pak se jeho rty zkrivily v posměšném úsměvu a zkazily příznivý dojem.

„Mertone.“ Louisa dokázala vložit do jednoho slova své znechu-
cení. „Předpokládám, že je to *váš* přítel.“

Merton si odkašlal. „Troufám si říct, Fotherby, že ta dáma má pravdu. Měl jste to zvíře zastavit dřív, než došlo k nějaké škodě.“

Fotherby se otočil k Mertonovi a zíral na svého společníka jako na zrádce. Mertonovy přivřené oči byly pro Dotty nečitelné, ale něco v nich muselo na Fotherbyho zapůsobit, protože se k ní otočil a mírně se uklonil.

„Dámy, hluboce se omlouvám, že jsem nejednal dost rychle, abych předešel zbytečné scéně.“

Dotty, která se nikdy nedokázala dlouho zlobit, naklonila hlavu: „Vaše omluva se přijímá, pane.“

Merton povytáhl jedno obočí a ostře se podíval na Louisu.

„Dobrá,“ povzdechla si otráveně. „Slečno Sternová, dovoluji, abych vám představila markýze z Mertonu, svého bratrance. Mertone, toto je slečna Sternová, dlouholetá přítelkyně rodiny lady Charlotte.“

Dom se uklonil a s uznáním sledoval půvabnou úklonu slečny Sternové. Jejím střetu s Fotherbym nevěnoval velkou pozornost, považoval ji za další otravnou přepjatou moderní ženskou, dokud se nevzpřímila a nestanula mu tváří v tvář. Takovou dokonalost by nenamaloval ani Botticelli. Lesklé modročerné kadeře, které jí vykukovaly zpod klobouku, dokonale rámovaly její srdcovitý obličej. Dívala se na Doma jasnými mechově zelenými očima. Najednou potřeboval vzduch. Zhluboka se nadechl. V této sezoně už viděl mnoho krásných žen, včetně lady Charlotte, ale žádná se slečně Sternové nevyrovnala.

Ale *Dotty*, to je hrozné jméno. To musí být nějaká zdobnělina, domácké jméno. Modlil se, aby to tak bylo. Pokud ne, bude nutné jméno změnit.

Sestřenka Louisa mu nenaznačila nic o společenském postavení slečny Sternové kromě toho, že je to dáma. Možná by slečna Sternová mohla být dcerou vikomta. To by nebylo špatné. Cokoli nižšího by představovalo problém. Ledaže by měla výše postavené příbuzné, v takovém případě by mohl udělat výjimku. Musel brát v úvahu svůj titul markýze a závazky s ním spojené.

Dom se sklonil nad Dottyinou rukou a uchopil její prsty. „Je mi velkým potěšením vás poznat, slečno Sternová. Prosím, abyste mi dovolila navštívit vás.“

„Dobrá,“ řekla sestřenka hlasem, který měl zchladit jeho nadšení, „budete ale muset přijet do Stanwood House. Slečna Sternová bude přes sezonu bydlet u nás.“

Potlačil zachvění při pomyšlení, že se bude muset znovu setkat s tou nevycválanou drobotinou, zejména s Theodorou, Worthingtonovou nejmladší sestrou. Na tváři ale dokázal udržet úsměv. „Možná to udělám.“

Nevraživost mezi oběma rodinami byla taková, že Worthington Domovi jasně řekl, že není vhodné, aby se dvoril jakékoli dámě svě-
řeně do jeho péče.

V té době šlo samozřejmě jen o Charlotte a Louisu. Zajímalo by ho, jestli se tento zákaz vztahuje i na slečnu Sternovou.

Když se dámy rozloučily a pokračovaly v cestě, Fotherby se obrátil k Domovi. „Jak jsi mě mohl takhle ztrapnit? Ta slečna Sternová neměla právo říkat, co říkala. Byla impertinentní a mně se to nelíbilo.“

Dom vytáhl monokl a prohlížel si přes něj svého přítele. „Udělal jsem to ve snaze zachránit tě před tím, aby ses dál choval jako hlupák. Opravdu, Fotherby, bylo to *štěně*. A to docela malé.“

Fotherby se zadíval na svou botu.

Poničený střápec zanechával na botě vlhkou stopu. Proč si Fotherby drží sluhu, který nedokáže slušně vyleštit boty? pomyslel si Dom.

„No dobře.“ Fotherby se zamračil. „Asi máš pravdu. Jen nemám rád psy.“

„Nemít rád psy,“ Dom jen stěží potlačil opovržení, „to je něco jako zrada. Je to neanglické. Každý má psy. Jak jinak bychom lovili?“

Fotherby několik okamžiků mlčel, než změnil téma. „Ano, samozřejmě máš pravdu. Je to ode mě opravdu hloupé. Hodláš dnes večer povečeřet v klubu?“

„Kde jinde? Mohu se těšit, že tě tam uvidím?“

„Ano, to bych si nenechal ujít. O půl deváté?“

Dom naklonil hlavu. „Tak se uvidíme.“

O chvíli později se rozloučil a zamířil zpět do hotelu. Když však vstoupil dovnitř a objednal si do pokoje čaj, bylo mu oznámeno, že už žádný pokoj nemá. „Co prosím?“ Podíval se na recepčního. „Věřím, že bych si pamatoval, kdybych se vzdal svého apartmá.“

„Mylorde, bylo mi řečeno, že vám mám předat tohle.“ Muž se uklonil a podal mu lístek.

Rozložil ho a okamžitě poznal matčin rukopis. Byla v Londýně

a očekávala, že se přestěhuje do Merton House. Původně plánovala strávit sezonu doma; co ji přivádí do města?

„Děkuju.“

Otočil se na podpatku, vyšel ze dveří a spěchal do Merton House. Bylo by hezké mít v Londýně svůj personál. Znali jeho zvyky a věděli, jakou úctou jsou mu povinováni. Pokud se s jeho matkou nedělo něco zlého, byl její příchod vítaným překvapením.

KAPITOLA TŘETÍ

Eunice, markýza z Mertonu, se procházela po svém elegantně zařízeném salonu vyvedeném v různých odstínech modré barvy. Dominic by měl být každou chvíli doma. Obrátila se na svou sestřenicí a dlouholetou společnici, slečnu Matildu Bradfordovou. „Nemyslíš si, že jsem to přehnala, když jsem z hotelu odvezla Dominikovy věci?“

Matilda se na Eunice tázavě podívala. „Nejde o to, co si myslím *já*, ale co si bude myslet *on*.“

Eunice se usadila na pohovku umístěnou příhodně pod řadou oken s výhledem do zadní zahrady. „No... myslím, že na tom nezáleží. Jde na to s tou manželkou úplně špatně. Když mi poslal seznam dam, o kterých uvažuje, málem jsem brečela frustrací. Ani jedna z nich nemá vůli nebo chuť se mu postavit. Všechny budou přikyvovat a hloupě se culit, celé šťastné z vyhlídky, že se stanou markýzou z Mertonu. A co hůř, ještě ho utvrdí v té jeho nabubřelosti a přesvědčení o vlastní důležitosti. Zabedněnějšího sedmadvacetiletého muže jsem ještě nepoznala. Jeho ubohý tatínek se musí obracet v hrobě.“

Matilda se zamračila. „Souhlasím, ale není to jen Dominikova vina.“

„Ne, máš pravdu. Můj bratr Alasdair nikdy neměl být jmenován Dominikovým poručíkem. O upřímnosti jeho úmyslů se nedalo pochybovat, byl odhodlaný Dominika vychovat tak, aby chápal své povinnosti a závazky. Výsledkem je ale katastrofa. Věděla jsi, že Worthingtonovy sestry říkají Dominikovi ‚jeho markýzstvo‘?“

Matilda se suše usklíbla. „Něco v tom smyslu jsem zaslechla.“

„Je trapné mít v rodině takovou nevraživost.“ Eunice se znovu po-

stavila. „Teď když ji dává najevo i Louisa, se to nedá utajit. Jsem rozhodnutá nedopustit, aby můj syn byl terčem posměchu většiny lepší společnosti. Musíme Dominikovi najít mladou dámu, která na něj bude mít dostatečný vliv, aby ho přiměla přehodnotit ty jeho názory. Žijeme v moderní době. Jako markýz z Mertonu by měl být v čele pokroku, ne ploužit se někde vzadu se starší generací.“

Matilda vrhla na Eunice pochybovačný pohled. „Jak to chceš udělat, prosím tě?“

„To je jednoduché. Musí se zamilovat do ženy, která ho přinutí všechno přehodnotit.“

„Ale, Eunice, ty víš, že to nebude snadné. Většina dívek a jejich rodičů by se upsala peklu, aby polapila markýze. Budou souhlasit se vším, co řekne, jen kvůli tomu, že je dobrá partie.“

Její sestřenice měla pravdu. Věřit, že Dominic náhodou najde tu pravou, bylo bláhové. „Uděláme si seznam nejliberálnějších rodin v Londýně a zítra začneme s návštěvami. Dominic mě do společnosti vždycky doprovází. Možná se mu to nebude líbit, ale budu trvat na tom, abychom se právě těchto akcí zúčastnili. Jsem odhodlaná najít mu někoho vhodného.“

„Určitě se mu to nebude líbit.“ Matilda přešla k malému psacímu stolu. Vytáhla list papíru a začala psát. „Nicméně tohle nás alespoň povede správným směrem.“

O hodinu později Eunice zazvonila, aby se podával čaj. Dominic vstoupil do pokoje a zamířil přímo k ní. Na jeho pohledné tváři se zračily obavy spojené s podrážděním. „Mami, je všechno v pořádku? Kdy jsi přijela?“

Zasmála se a nastavila mu tvář k políbení. „Všechno je v pořádku. Přijely jsme krátce po poledni. Poslala jsem ti vzkaz do hotelu, ale ty už jsi odešel. No... a protože vždycky pobýváš v našem domě, když jsem v Londýně, neviděla jsem důvod, proč ti nepomoci a nenechat ti sem rovnou přivést věci.“ Pozvedla tázavě obočí. „Spletla jsem se?“

Ulevilo se mu a usmál se na ni. „Ne, vůbec ne. Jsem rád, že jsem tady.“

Vzala ho za ruku a vedla ho k malé pohovce. „Pojď, uděláme si pohodlí.“

Dominic na ni tázavě pohlédl. „Proč jsi přijela, mami? Myslel jsem, že ses letos rozhodla sezoně vyhnout.“

Prohlížela si ho a snažila se nic neprozradit. „Vypadalo to, že všichni z okolí odjeli, a život začal být velmi nudný. S Matildou jsme se rozhodly, že potřebujeme víc rozptýlení, než nám může poskytnout venkov.“

Chvilí si prohlížel její tvář. „Je to jediný důvod?“

„Samozřejmě že ano.“ Vydržela jeho upřený pohled a lhala dál: „Jaký jiný důvod bych mohla mít?“

„Poslal jsem ti ten seznam,“ řekl. „Napadlo mě, že by ses mohla zajímat o mé plány ohledně manželství.“

Eunice se na něj podívala s udiveným výrazem. „Můj drahý synu, to je věc, kterou si musíš rozhodnout sám. Ani ve snu by mě nenapadlo do toho zasahovat.“

Dominic tedy poslal Fotherbymu vzkaz, v němž zrušil své plány na večeri v klubu *White's*, povečeřel s matkou a její společnicí a pak se odebral do klubu, kde se připojil k partě svých přátel.

Přiloudal se k němu Alvanley, mladý baron stejného věku jako Dom. „Myslel jsem, že tě uvidíme v jídelně.“

Dom si vzal sklenici vína, kterou mu podal číšník. „Moje matka se rozhodla přijet do města. Večeřel jsem s ní.“

„Aha.“ Alvanley pozvedl sklenku brandy a po doušku se zeptal: „Myslíš to vážně, že se v této sezoně pokusíš najít si manželku? Řekl bych, že máš ještě čas.“

Dom také pozvedl sklenku. „Muži v mé rodině mají ve zvyku umírat mladí. Musím zajistit dědice titulu.“

„Uvažoval jsi o lady Mary Linleyové?“ Jeho přítel se chopil sklenice portského.

„Krásná dívka, ale myslím, že bychom se k sobě nehodili.“ Dom o lady Mary uvažoval a zavrhl ji. Neočekával, že svou ženu bude milovat, vlastně si to ani nepřál. Jeho strýc měl naprosto jasno v tom, že v manželství je třeba se vyhnout silné vášni a citům. Vedly obvykle ke katastrofě. U vysoce postavených lidí musely stačit vzájemné sympatie a přátelství. Přesto by rád po své ženě trochu toužil. Přestože byla lady Mary dost hezká, silně mu připomínala zamrzlý rybník. Povrch byl tvrdý a pod ním čekala ledová koupel. Jeho myšlenky zabloudily ke slečně Sternové. Měla v sobě hodně vášně, i když zaměřené špatným směrem. Přenesla by ji i do ložnice?

Alvanley se znovu napil. „Škoda. Její bratr se jí letos snaží zbavit.“

„Už ho nebaví, že jí jeho žena musí dělat křena? Dostane prý dost velké věno,“ odpověděl Dom. „Neměl by s tím mít problém.“

„A co slečna Turleyová?“ zeptal se jeho přítel.

Dom zaváhal. „Velmi půvabná, přesto mi některé její povahové rysy vadí. Jsem si však jistý, že pro někoho jiného bude skvělá.“

Alvanley se zamračil. „Na člověka, který v podstatě potřebuje splášt chovnou kobylu, jsi dost vybíravý. Neříkej mi, že chceš manželskou vášeň?“

Dom na něj pohlédl přes monokl. „Jistěže ne. Cokoliv, jen to ne. Musí ale být schopná řádně reprezentovat rodinu a *já* s ní budu muset vlézt do postele.“

Přešel k sázkové knize a vsadil si na závod dvojček, který se měl konat druhého dne. Poté strávil několik hodin s přáteli hraním whistu. Na konci večera ale nemohl říct, že by se bavil, přestože měl před sebou nastrádanou slušnou sumu z výher. Z nějakého důvodu mu začínaly večery v klubu připadat mdlé, nudné stejně jako neko-nečná řada společenských setkání, večírků a plesů, nutných k tomu, aby si našel ženu.

Letošní nadílka mladých dam nebyla o nic lepší než ta loňská.

Možná ještě horší. Žádná z nich ho nezaujala – až na jedinou výjimku, slečnu Sternovou. Dom nikdy neviděl tak půvabnou mladou dámu, jako byla ona. Byla prostě krásná, navzdory tomu rannímu výbuchu. Ten byl ostatně omluvitelný. Mnohé mladé dámy měly slabost pro štěnata a nepřály si, aby jim bylo ublíženo. Alespoň má ráda psy.

Dom si prohlížel Fotherbyho, který seděl u karetního stolku na druhé straně místnosti. Byl už poněkud opilý a čímsi naprosto nadšený. To nebyla dobrá kombinace. Ten muž byl uvážlivý a taktní asi jako býk. Doma napadlo, že by se měl raději ujistit, že jeho přítel nebude nic vykládat o slečně Sternové.

„Mertone, Mertone, říkám,“ zavolal Fotherby. „Pověz jim, co se dnes stalo s mými botami.“

Dom vytáhl svou tabatěrku. Pohybem jednoho prstu – přesně tak, jak mu to ukázal Brummell – ji otevřel, nabral si špetku šňupacího tabáku a zvedl ji pomalu k jedné nosní dírce. „Fotherby, jistě bys nechtěl, abych všem vyprávěl, jak ses bál zabránit štěněti, aby ti poškodilo boty. Velmi malému štěněti.“

Fotherbyho tvář se zbarvila do purpurové červeného odstínu a vyprskl: „Ne, mluvím o té holce, Mertone. Ta holka. Neměla by si dovolit takhle osočovat gentlemana. Ukazuje to na špatné vychování.“

Dom popadl Fotherbyho za ruku a prakticky vytáhl svého přítele ze židle. „Byl bych velmi nerad, kdybys tu zmínil jméno té dámy.“

„Co je ti do toho?“ odfrkl si Fotherby.

„Bydlí u mého bratrance. Jako hlava rodiny jsem zodpovědný za ochranu jejích členů.“

Po chvíli Fotherby přikývl. „Ano, chápu. Ticho. Takže ani slovo.“

Dom se pousmál a procedil: „Máš mé hluboké uznání.“

„Koukni, Mertone, co si dát partičku piketu?“

„Ne, musím domů. Dnes přijela matka.“

Fotherby se rozhlédl, jako by čekal, že se někde objeví i jeho matka. „Chápu. Hrozná věc, ty matky. Pořád do všeho strkají nos. A nikdy nejsou spokojené.“

Dom dokázal s Fotherbym téměř soucítit. Jeho matka byla vyhlášená fúrie. Nic z toho, co její druhorozený syn udělal, neodpovídalo jejím očekáváním. I když, abychom byli k té dámě spravedliví, její výhrady by se daly pochopit. Fotherby nečekaně zdědil titul a zatím se zdálo, že ho nezajímá nic jiného než oblečení, brandy a karty.

Dom si vzal od vrátného klobouk a hůl a pak sešel po schodech na St. James Street.

Co se změnilo, že byl najednou se svým životem tak nespokojený? Proboha, vždyť mu bylo teprve sedmadvacet. V duchu si prošel seznam potenciálních manželek, který plný optimismu sestavil před pár dny. Všechny vypadaly dobře, některé byly dokonce velice krásné. Jenže lady Mary byla chladná, lady Jane zase příliš starostlivá. Slečna Farnhamová se smála jako kobyla a slečna Turleyová mu visela na rtech a souhlasila se vším, co řekl. Navzdory tomu, co řekl Alvanleymu, byla jeho favoritkou slečna Turleyová, dokud ovšem nepotkal slečnu Sternovou. Jenže jak se ke slečně Sternové přiblížit, když bydlela u Worthingtona, s nímž Dom nijak zvlášť nevycházel?

Vydal se pěšky domů. Jak očekával, dveře se otevřely dřív, než došlápl na horní schod. Měl všechno, co si člověk může přát: dobře vedený dům, bohatství, postavení. Neměl by být tak nespokojený. Možná by se mohl zítra vydat zase na procházku do parku. Tentokrát bez Fotherbyho.

Večeře ve Worthingtonově domácnosti byla opravdu rušná. Dotty už mnohokrát předtím večeřela s Carpenterovými, ale připojení Mattových čtyř sester značně zvýšilo hladinu hluku. Báječně si to užívala. Vyrůstala s Charlottinou rodinou a byla nesmírně potěšena tím, že i v rozšířené verzi spolu všichni vycházejí, jako by tak žili odjakživa.

Dotty bylo dokonce trochu líto, že tu nejsou i její vlastní sestry a bratři, ale koneckonců v létě by se mohly všechny rodiny navštívit.

Po večeři poslali mladší děti do učebny a dospělí spolu s ní, Charlotte a Louisou usedli v prostorném přijímacím salonu. Přes okna v průčelí domu byly zataženy těžké šalvějově zelené sametové závěsy. Z bočních oken byl výhled do úzké zahrady a na cihlovou zeď zdobenou laťkovým mřížovím s růžemi.

„Dotty,“ oslovila ji Mattova nevlastní matka, ovdovělá lady Worthingtonová, „jak se vám líbila dnešní procházka parkem?“

„Bylo to moc hezké, až na to setkání s jistým pánem. Otec mi vyprávěl o londýnských dandyích, ale dokud jsem dnes jednoho neviděla, nechápala jsem, co tím myslí.“

„Má drahá,“ hladké čelo vdovy Worthingtonové se nespokojeně zkrabatilo, „mluvíte o něm jako o obludě z panoptika. Nemyslíte, že je to poněkud bezcitné?“

Louisa k nim vzhledla. „Mami, šlo o pana Fotherbyho.“

Matt si odkašlal. „Tak ten musel připomínat spíš něco z královského zvěřince.“ Oči mu jiskřily veselím. „Ale Dotty, nemůžete přece tvrdit, že Fotherby je dandy. To by bylo nespravedlivé vůči těm, kteří jimi skutečně jsou. On je macaron.“

Svrátila čelo. „Jaký je v tom rozdíl?“

„Dandy možní přehánění, pokud jde o špičky límečku jeho košile, ale dbá vždy na to, aby vyznění oděvu bylo decentní, je totiž vyznačem Brummellovy filozofie, že člověk by neměl dělat nic, co by přehnaně přitahovalo pozornost k jeho oblečení.“

„Jste dandy?“

Matt se ušklíbl. „Kdybych se měl hlásit k nějaké skupině, byli by to korintští. Jsme trochu sportovnější parta.“

„Neposlouchejte ho, má drahá.“ Lady Worthingtonová zavrtila hlavou. „Dělá si legraci z kohokoli z macaronů. Uvidíte jich spoustu, i když možná nikdo nebude tak... ohromující jako lord Fotherby.“

Louisa jim vyprávěla o tom, jak Dotty zachránila štěně, a pak dodala: „Merton byl s ním.“

„Louiso.“ V Gracině klidném tónu zaznělo varování. „Všichni jsme se přece dohodli, že se k němu budeme chovat zdvořile.“

„Dneska nám vlastně pomohl,“ připomněla Charlotte Louise. „Tedy když souhlasil s Dotty.“

„Ano, to je asi pravda,“ souhlasila Louisa neochotně. „Ale vsadím se, že to neudělal jen tak nezištně.“

Poznámky, které Louisa trusila už předtím i během nynějšího rozhovoru, vzbudily Dottyinu zvědavost. „Louiso, proč ho nemáš ráda?“ zeptala se.

„Je to nafoukaný otrava,“ odpověděla Louisa rázně. „Před několika lety přišel do Worthington Hall a pořád dokola omílal, jak se o nás jako hlava rodiny musí postarat. Matt mu připomněl, že má vlastní titul, který s tím jeho nemá nic společného, protože pochází od ženského předka, ale on se nechtěl jen tak vzdát. Matt mu nakonec řekl, aby odešel, než ho vlastnoručně vyhodí na dlažbu. Dokonce i Theodora si to pamatovala, a to jí tehdy byly teprve tři roky.“

Dotty se to snažila nějak porovnat s jejich krátkým setkáním a příznivým dojmem, který v ní Merton zanechal, když se postavil na její stranu. Pak si vzpomněla, jak se vypořádával se svým přítelem. „Aha. Arogantní snob?“

„Řekla bych, že si je spíš nesnesitelně vědom vlastní důležitosti,“ poznamenala Louisa. „Někdo by ho měl stáhnout z jeho výšin na zem, ale pokud si vezme slečnu Turleyovou, *ta* to nedokáže.“

Charlotte přikývla. „To je pravda. Visí mu na rtech, jako by mu z nich padaly zlaté mince. Což je směšné. Nemá v hlavě jedinou originální myšlenku, a to, co v ní má, pochází z doby aspoň před půl stoletím.“ Obrátila se k sestře. „Grace, půjdeme v pátek na ples k Featheringtonům?“

„Ano, musíme také podniknout několik ranních návštěv, aby se Dotty mohla představit. Lady Thornhillová má přijímací den ve čtvrtek a včera jsem dostala od lady Jerseyové pozvánku pro Dotty do *Almack's*.“

Charlotte se obrátila k Dotty. „Lady Thornhillová se ti bude líbit. Mívá ty nejzajímavější hosty.“

„Budu se těšit.“ Dotty si přitiskla prsty na ústa a snažila se skrýt zívnutí. „Omlouvám se.“

„Není třeba.“ Grace se usmála. „Byl to pro tebe dlouhý den. Dobře se vyspi a uvidíme se ráno.“

Jakmile ulehla do postele, Dotty se v myšlenkách vrátila k lordu Mertonovi. Byla škoda, že ho jeho rodina neměla zrovna v lásce. Dokonce i Charlotte, která byla tou nejlaskavější osobou ze všech, zřejmě brala jako hotovou věc, že Merton nestojí ani za pokus o zlepšení. Možná byl jen nejistý, přesto na to nevypadal, i když člověk nikdy neví, co ten druhý skrývá hluboko uvnitř.

Doufala, že si vybere dámu, kterou bude moci milovat. To by mohlo být přesně tím pravým, co potřebuje. Se správnou podporou může každý naplno rozvinout svůj potenciál. Ale udělá to doopravdy?

Druhý den ráno Dotty probudilo něco, co znělo jako dupání stáda koní. S ohledem na to, že byla na novém místě, spala překvapivě dobře. Zazvonila na Polly a vstala. Ve džbánu už čekala teplá voda a oheň byl rozdělaný. Polly dorazila jen o pár minut později. „To bylo rychlé.“

„Jsem vzhůru už pár hodin, slečno. May, služebná lady Charlotte, mě učí novým způsobům, jak vám upravit vlasy a podobně. Na den volna máme slíbený výlet, abychom si prohlédly nějaké památky.“ Polly a May spolu vyrůstaly. Musely mít radost ze shledání.

„To vypadá dobře. Doufám, že si také budu moci prohlédnout něco z Londýna.“

„Určitě. Tím jsem si jistá. Mladší děti jsou dole a cpou se, jako by týden nejedly. Mám vám říct, že v salonu se pro mladé dámy bude podávat čaj a horká čokoláda.“

Dotty se usklíbla. „Takže to, co jsem slyšela, byly děti utíkající dolů ze schodů.“

„Dělají pěkný rámus, že?“